

[Arentoft]

trykket »fremmede NATO-styrker«, og jeg er skuffet over, at udenrigsministeren sågar bruger det samme udtryk, »fremmede NATO-styrker«. Jeg kan ikke lide det udtryk. Ganske vist bruger udenrigsministeren senere også udtrykket »allierede NATO-styrker«.

Jeg er også uenig med udenrigsministeren, når han siger, at debatten kommer på et tidspunkt, hvor vi ikke har et konkret grundlag at debattere på. Jeg vil sige tværtimod. Det vil jeg komme tilbage til.

Politikernes vigtigste opgave er at sætte sig ind i tingene og derefter træffe beslutninger og dermed være med til at orientere vælgerne og befolkningen om situationen, og hvorfor der træffes sådanne beslutninger. Når beslutningerne er taget, kan der planlægges, og det er netop noget, som går ind i f. eks. depotsnakken.

Den gældende forsvarsordning udløber som bekendt den 1. april 1981, og derfor er der drøftelser i gang om den fremtidige ordning, men debatten er efter min mening til dels afsporet. Efter min mening burde det have været således, at regering og folketing havde stillet en målsætning op for forsvaret – det har man gjort i nogle vage vendinger – og derefter havde spurgt forsvaret: hvad skal I have for at kunne løse disse opgaver? Det kunne regering og folketing så have godkendt, eller man kunne have sagt: dette kommer til at koste for meget. Så må man slække på sine krav. På den måde kunne man have fundet frem til det rigtige niveau.

Efter min mening er det uansvarligt blot at sige: nu får forsvaret de og de midler, og så skal I søren danse mig kunne løse de opgaver – selv om man ved på forhånd, at man måske ikke har midlerne dertil. Det er at stille forsvarets personel i en meget, meget vanskelig situation.

Betænkningen fra den 14. marts 1973 omkring forsvarets ordning siger bl. a. – selv om hr. Lasse Budtz har citeret lidt af det, vil jeg godt tage lidt også –:

»Forsvarsordningen baseres fortsat på Danmarks medlemskab af NATO, og dansk forsvar må under hensyntagen til vor geografiske placering, den internationale situation og de givne økonomiske rammer betragtes som del af en større helhed.

Forsvarets opgave i fredstid skal i første række være at hævde vor suverænitet gennem overvågning af dansk område og ved

afvisning af krænkelse. I tilfælde af angreb på Danmark skal forsvaret umiddelbart kunne tage kampen op, således at allierede styrker kan føres frem og kampen fortsætte sammen med disse.

Der lægges i denne forbindelse vægt på, at de praktiske foranstaltninger m. v., der er nødvendige for sådanne styrkers modtagelse, i videst muligt omfang forberedes i fredstid.«

Det giver mig anledning til at kommentere 5 punkter, som jeg mener det er vigtigt at få frem i den samlede stillingtagen.

For det første, hvad der ikke er nogen hemmelighed, går fremskridtspartiet ind for Danmarks fortsatte medlemskab af NATO – som et fulgyldigt medlem og ikke som en nasser.

For det andet går fremskridtspartiet ind for et forsvar af en sådan kvalitet og størrelse, at det i fredstid kan hævde vor suverænitet og overvåge dansk område og afvise krænkelse. Vi vil altså have et effektivt forsvar. Vi mener ikke, som det næsten antydes af de radikale, at blot man har en Tivoligarde, bare man kan sige, vi har givet nogle penge til et forsvar, så er den sag i orden. Fremskridtspartiet vil altså virkelig have et effektivt forsvar.

Vi går for det fjerde ind for, at vi skal kunne tage kampen op umiddelbart, således at allierede styrker kan føres frem og kampen fortsættes med disse. Siden 1973 – det var udenrigsministeren også inde på – er der jo sket en ændring. Varslingstiden er nedsat. Der er før talt om forstærkninger i krigstid. Ændrede forhold gør, at forstærkninger allerede skal kunne modtages i en tilspidset situation for at forhindre et krigsudbrud. Fremskridtspartiet har derfor en helt klar stillingtagen til dette spørgsmål. Vi går ind for at modtage forstærkninger allerede i krisesituationen, hvor Danmark kan føle sig truet.

For det fjerde. Da forstærkningssituationen siden 1973 er undergået store ændringer – både tidsfaktoren i form af varsling og faren på grund af det store antal u-både, som Warszawapagten har i Atlanterhavet – må forstærkninger føres frem ad luftvejen. Derfor er depoter med tungt materiel nødvendige. Det går fremskridtspartiet fuldt og helt ind for.

For det femte vil en atomkrig få uoverskuelige følger. Skulle der komme en krig i Europa, tror fremskridtspartiet, at det vil være